

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Το ὄνομα αὐτὸ εἶνε πολὺ πῶ ὄραιο ἀπὸ τὸν τί-
τλο τῆς δουκίσσης, εἶπε ὁ Γαβριήλ, νοιώθοντας
δάκρυα νὰ μουσκεύουν τὰ μάτια του. Λοιπὸν,
μητέρα μου, θὰ μπορέσω νὰ τὴ δῶ αἴριο, ἂν ἐν-
νοεῖται, δὲν σκοτωθῶ ἀπὸψε ;

— Δὲν θὰ σκοτωθῆτε, τέκνον μου, ἀπάντησε
ἡ ἡγοιμένη. Αἴριο, ἐκεῖ πού θ' ἀκούσετε περισ-
σότερους στεναγμούς καὶ κραυγὲς ὁδόνης, ἐκεῖ
θὰ συναντήσετε σίγουρα τὴν ἀδελφὴ Εὐλόγη-
μένη.

Τότε ὁ Γαβριήλ χαϊρέτησε μὲ σεβασμὸ τὴν
μητέρα Μόνικα καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸ Μαρτὲν Γκέρο, μὲ τὴν καρ-
διὰ γεμάτη θάρρους καὶ βέβαιος τώρα, ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ ἡ ἡγου-
μένη, ὅτι θὰ ἴσχυε σώως καὶ ἰσχύς ἀπὸ τὴν τολμηρὴ καὶ ἐπικίνδυνη
νυχτερινῇ ἀποστολῇ του.

XXIX

ΟΠΟΥ Ο ΜΑΡΤΕΝ ΓΚΕΡ ΔΕΙΧΝΕΤΑΙ ΑΔΕΞΙΟΣ

Ὁ Γαβριήλ εἶχε λάβει πληροφορίες ἀρετὰ ἀκριβεῖς γιὰ τὰ πε-
ρίχωρα τοῦ Σαιν Κεντέν γιὰ νὰ μὴν ἀποπλανηθῆ σ' ἕναν τόπο πού
δὲν τὸν ἔξερε.

Ὅταν ἄρχισε νὰ λέφθη τὸ σκοτάδι, βγήκε χωρὶς ἐμπόδιο ἀπὸ
τὴν πολιορκημένη πόλι μαζὺ μὲ τὸ Μαρτὲν
Γκέρο. Σκεπασμένοι καὶ οἱ δύο ἀπὸ τοὺς
μαύρους τοὺς μανδύες, γλύσπησαν σὰν
σιεὲς μέσα στὶς τάφρους καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν
ἔξοχῃ.

Μὰ δὲν εἶχαν ξεφύγει ἀκόμα ἀπὸ τὸ
μεγάλο κίνδυνο. Ἐχθρικά ἀποσπάσματα
διέτρεχαν μέρα καὶ νύχτα τὰ περίχωρα καὶ
δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθανο νὰ συναντοῦ-
σαν κανένα ἀπ' αὐτὰ, ὁπότε τὰ πάντα θὰ
κατεστρέφοντο.

Ἄφου προχώρησαν ἀρετὰ, βρόθησαν
ἔξωφρα μπροστὰ σ' ἕνα σταυροδρόμι. Ἐ-
κεῖ, ὁ Γαβριήλ στάθηκε καὶ ἄρχισε νὰ
σκεπτεται. Ὁ Μαρτὲν Γκέρο στάθηκε καὶ
αὐτός, μὰ δὲν σκεφτόταν τίποτε. Ἄφινε
πάντα τὴ φροντίδα αὐτὴ στὸν κινῶν του.

— Μαρτὲν, εἶπε ὁ Γαβριήλ. ἔπειτ' ἀπὸ
λίγες στιγμὲς σκέψεως, καθὼς ἔλεπει,
ὑπάρχουν μπροστὰ μας δύο δρόμοι πού ὁ-
δηγοῦν στὸ δάσος τοῦ Ἀνζιμόν, ὅπου μὰς
περιμένει ὁ βαρὼνος ντὲ Βομπέργκ. Ἄν
μεινόμεν μαζὺ, Μαρτὲν, ὑπάρχει φόβος νὰ
μὰς πιάσουν καὶ τοὺς δύο, ἐνῶ ἂν χωρί-
σουμε, ἔχομε περισσότερες ἐλπίδες ἐπι-
τυχίας. Ἄς πάρουμε λοιπὸν καθέναν μας
ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους. Ἐσὺ θ' ἀ-
κολουθήσης αὐτὸν ἐδῶ πού εἶνε μακρύτε-
ρος βέβαια, ἀλλὰ πῶ σίγουρος, ὅπως μοῦ
εἶπε ὁ ναύαρχος Κολινάι. Στὸ δρόμο σου
εἶνε στρατοπεδεύονται οἱ σύμμαχοι τῶν
Ἰσπανῶν Βαλλωνοῖ. Μὰ μπορεῖς νὰ τοὺς
ἀποφύγῃς ! Θάρρος καὶ ψυχραιμία λοιπὸν.

— Ὁ ! μείνετε ἥσυχος, ἔξοχώτατε ! ἀ-
πάντησε ὁ Μαρτὲν Γκέρο.

— Ὅσο γιὰ μένα, ἐξαικολούθησε ὁ Γα-
βριήλ, θὰ πάω ἀπὸ δῶ. Εἶνε ὁ πῶ σύντο-
μος δρόμος, μὰ ὁ πῶ ἐπικίνδυνος, γιατί εἶνε ὁ δρόμος πού πάει
κατ' εὐθείαν στὸ Παρισι καὶ ἐπιβλέπεται περισσότερο ἀπ' ὄλους !...
Λοιπὸν, ἀντίο, Μαρτὲν ! Καλὴ ἐπιτυχία !...

— Καλὴ ἐπιτυχία, ἔξοχώτατε !...

Ἔτσι ὁ ἀρέντης καὶ ὁ ἡμέτερος χωρίστηκαν.
Ὅλα πῆγαν καλὰ στὴν ἀρχὴ γιὰ τὸ Μαρτὲν. Εἶχε προχωρή-
σει δυὸ—τρία χιλιόμετρα, ἀποφεύγοντας τοὺς σκοπούς καὶ τὶς περι-
πόλους, ὅταν ἔξωφρα ἕνα δυνατὸ : «Τίς εἶ ;» ἔφρασε ὡς τ' αὐτὰ του.
Ὁ δυστυχισμένος ἱπποκόμος κατάλαβε πὼς εἶχε ἀνακαλυφθεῖ.
Ὁσπύσο, κἀνοντας πὼς δὲν εἶχε ἀκούσει, ἐξαικολούθησε τὸ δρόμο
του, τραγουδώντας δυνατὰ.

— Ἐ ! Τίς εἶ ; ξανακούστηκε ἡ φωνή, ἐπιτακτικώτερη τώρα.
— Χωρὶς πού Ἀνζιμόν ! φώναξε ὁ Μαρτὲν Γκέρο, χωρὶς νὰ
σταματήσῃ οὔτε τὸ δρόμο του, οὔτε τὸ τραγοῦδι του.

— Ἐ ! Ἐ ! Ὁ ! σαπάσης καὶ θὰ σταθῆς, διαβολοχωριάτη, μὲ τὸ
τραγοῦδι σου ;

Ὁ Μαρτὲν Γκέρο γύρισε τότε καὶ εἶδε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ καμι-
μὰ δεκαριά καβαλλάρους. Στάθηκε λοιπὸν καὶ φώναξε :

— Τί μὲ θέλετε καὶ δὲν μ' ἀφίνετε νὰ πάω στὸ Ἀνζιμόν, ὅπου

μὲ περιμένουν ἡ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιά μου ;
— Τί σὲ θέλουμε ; τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσμα-
τος. Νὰ σ' ἀνακρίνομε καὶ νὰ σὲ ψάξομε, γιατί τίποτε δὲν μὰς
βεβαίονε ὅτι δὲν εἶσαι Γάλλος κατασκοπεύς μεταμφιεσμένος.

— Ἀνακρίνατέ με λοιπὸν καὶ ψάξτε με ! φώναξε ὁ Μαρτὲν
Γκέρο, γελώντας δυνατὰ.

— Αὐτὸ θὰ γίνῃ στὸ στρατοπέδο, ὅπου θὰ σ' ὀδηγήσομε ἀμέσως.
Ἐμπρός, δρόμο τώρα...
Ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὄρα, ὁ Μαρτὲν Γκέρο εἶχε μεταφερθεῖ σὲ μὰ
σηνή τοῦ στρατοπέδου τῶν Βαλλωνῶν. Ἐκεῖ, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ
ἀποσπάσματος ἄναψε ἕνα δαυλὶ καὶ τὸ πῆρσας στὸ πρόσωπό του.
Μὰ ἀμέσως τραβήχτηκε πίσω μὲ φρόνη καὶ μὲ κατάπληξι.

— Μὰ τὸ διάβολο ! φώναξε. Δὲν γελίεμαι ! Εἶνε αὐτὸς ὁ ἄθλιος !
Ἐ, παιδιά, δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε καὶ ἔσεις ;...

— Ὁ ! Ναι ! Ναι !... εἶπαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ στρατιώ-
τες, πληθαίνοντας μὲ περιέργεια.

— Ἄ ! μὲ ξέρετε λοιπὸν ; εἶπε ὁ φτωχὸς ἱπποκόμος, ὁ ὅποιος
εἶχε ἀρχίσει περὶ νὰ τὰ γλῆθ. Ξέρετε ποὺς εἶμαι ; Μαρτὲν Κορνου-
γιέ ἀπὸ τὸ Ἀνζιμόν, δούλος σας... Ὅθ μ' ἀφήσετε τώρα, δὲν εἶν'
ἔτσι ;...

— Νὰ σ' ἀφήσομε, παληάνθρωπε, ἀπατεῶνα, κάθαρμα ! φώναξε
ὁ ἀποσπασματάρχης, σφίγγοντας ἀπειλητικὰ τὶς γροθιές του, ἐνῶ
τὰ μάτια του εἶχαν γίνη κατακόκκινα ἀπὸ ὄργη.

— Μὰ γὰ ποὺν λοιπὸν μὲ παίρνετε ;
ἔκανε ὁ Μαρτὲν Γκέρο. Εἶμαι, ὅπως σας
εἶπα, ὁ Μαρτὲν Κορνουγιέ...
— Ὁχι, δὲν εἶσαι ὁ Μαρτὲν Κορνου-
γιέ, εἶπε ὁ ἀποσπασματάρχης. Τοῖμας ἀ-
κόμα νὰ λὲς ψέμματα, τὴ στιγμή πού ἴδωι
ἐδῶ οἱ στρατιῶτες μου σ' ἀναγνωρίζουν.
Φίλοι μου, πέστε ἔσεις τ' ὄνομα αὐτοῦ
τοῦ ἀπατεῶνος !

— Εἶνε ὁ Ἀρνὼ ντὲ Τίλ ! Εἶνε ὁ ἄ-
θλιος Ἀρνὼ ντὲ Τίλ ! ὁ ἱπποκόμος τοῦ
αἰμαλώτου μαζὺ βαρῶνον Μονμουρανσύ,
φώναζαν ὄλοι καὶ οἱ στρατιῶτες.

— Ὁ Ἀρνὼ ντὲ Τίλ ! ἔκανε ὁ Μαρ-
τὲν Γκέρο, γλωσσίζοντας. Ποὺς εἶν' αὐ-
τὸς πάλι, εἶμαι ὁ Μαρτὲν Κορνουγιέ !
— Εἶσαι ὁ ἄθλιος Ἀρνὼ ντὲ Τίλ ! φώ-
ναξε ὁ ἀποσπασματάρχης. Ὁ Ἀρνὼ ντὲ
Τίλ, πού τοὺς φερῶνον μὲ κάθε τιμὴ καὶ
πού τὴν περασμένη νύχτα τὸ ἔσκασε, ἀρ-
πάζοντας μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρήματά μου,
καὶ τὴν πολιορκημένη μου Γουδοῦλη, τὴ
χαριτωμένη καρφεροῦ τοῦ στρατοῦ μας.
Ἄθλιε ! Τί τὴν ἔκανε τὴ Γουδοῦλη ;

— Τί τὴν ἔκανε τὴ Γουδοῦλη ; εἶπε ὁ
Μαρτὲν Γκέρο. Ξέρω καὶ ἐγὼ ; Εἰσαστε
λοιπὸν βέβαιος ὅτι δὲν ἀπατάσθε ; Εἶστε
βέβαιοι, ὅτι εἶμαι ὁ Ἀρνὼ ντὲ Τίλ.

— Ναι ! Ναι ! Ναι ! τοῦ ἀπάντησαν δέ-
κα φωνὲς μαζὺ.

— Ἐ λοιπὸν, αὐτὸ δὲν μοῦ κάνει κα-
θόλου ἐντίμωσι, εἶπε ὁ Μαρτὲν Γκέρο, ὁ ὁ-
ποῖός τὰ εἶχε πειὰ χαμένα, γιατί θυμῆθη-
κε τὸ σωσίο του. Ἄφου τὸ θέλετε, εἶμαι
ὁ Ἀρνὼ ντὲ Τίλ. Κάμετέ με ὅτι θέλετε.

Καὶ ἄφρησε τοὺς στρατιῶτες νὰ τὸν δέ-
σουν καὶ νὰ τὸν κακομεταχειριστοῦν, μὲ

□ □ □ ΕΞΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

Η ΜΟΝΑΧΗ

(Πίναξ τοῦ Γκρόσερ).

ἀγγελικῇ ὑπομονῇ.

— Αὐτὸ πού μὲ παρηγορεῖ τοῖλάχιστον, σκεφτόταν, ἐνῶ τὸν πε-
τοῦσαν σὲ μὰ σκοτεινὴ γωνία τῆς σηπῆς, εἶνε ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή
ἴσως ὁ Ἀρνὼ ντὲ Τίλ μπαινὶ θριαμβευτικὰ μὲ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ
Βομπέργκ στὸ Σαιν Κεντέν. Μὰ ὄχι ! ὄχι ! αὐτὸ εἶνε χίμαρα ! Σί-
γουρα τὸ τέρας θὰ βρῖσκεται σὲ κανένα κωπηλεῖο καὶ θὰ γλεντιάη
μὲ τὴ χαριτωμένη Γουδοῦλη !...

XXY

ΠΟΔΕΜΙΚΕΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ

Ὅσο χιμαρική καὶ ἂν φαινόνταν στὸ Μαρτὲν Γκέρο ἡ ἐλπίδα του,
ὥστόσο πραγματοποιήθηκε. Ὅταν ὁ Γαβριήλ, ἔπειτ' ἀπὸ χίλιους
κινδύνους, ἔφρασε μέσα στὸ δάσος ὅπου τὸν περιμένε ὁ βαρὼνος
Βομπέργκ μὲ τὸ ἀπόσπασμά του, τὸ πρῶτο πρόσωπο πού εἶδ' ἐκεῖ,
ἦταν ὁ ἱπποκόμος του, ὁ Μαρτὲν Γκέρο.

— Ἐσὺ, Μαρτὲν ; ἔκανε ξαφνιασμένος.
— Ναι, ἐγὼ, ἀπάντησε ἀποφασιστικά ὁ Ἀρνὼ ντὲ Τίλ.

— Βλέπω πὼς ἤρθες πολὺ πρὶν ἀπὸ μένα.
— Ἐχω μὰ ὄρα πού βρῖσκομαι ἐδῶ, ἔξοχώτατε.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ Λ'ΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

"Άφανε τούς φίλους σου να καταστρέφονται, όταν πρόκειται μαζί μ' αυτούς να καταστραφούνε κι' οι έχθροί σου.

Δοκίμαζε τούς φίλους σου, πριν λάβεις την ανάγκη τους.

Πές στο φίλο σου το μυστικό σου και θα σε καθυλλάξει στο σθένος.

'Ο φίλος σου σε κοιτάει στο πρόσωπο κι' οι έχθροί σου στα πόδια.

Είνε δύσκολο να ξανακάνης φίλο σου εκείνον που δυσάρεστους έστω και μια φορά.

Γιά να διατηρήσης τη φιλία ενός ανθρώπου, τρία πράγματα χρειάζονται: Να τον τιμάς όταν είναι παρών, να τον έπαινας όταν είναι απών και να τον βοηθάς όταν βρίσκεται σ' ανάγκη.

"Όταν ο φίλος σου σου ζητάει κάτι, δεν υπάσχεις αβριον.

—ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ

Το άδειανό πορτοφόλι διώχνει μακριά τούς φίλους.

Το πορτοφόλι σου και το στόμα σου έχε τα παντοτε κλειστά και ποτέ σου δεν θα μετανοήσης.

Τα μικρά έξοδα είν' εκείνα που αδειάζουν τη σακούλα.

"Όποιος δεν έχει παράδες, δεν χρειάζεται πορτοφόλι.

"Όποιος δεν ανοίγει τα μάτια του κι' ανοίγει το πορτοφόλι του, θάχει κακά στερνά.

"Όποιος δείχνει στους άλλους τι έχει μέσα στο πορτοφόλι του, γρήγορα θα το κλάψη.

Το βαρύ πορτοφόλι κι' η έλαφραία καρδιά άντέχουν πολύ.

Το χέρι σου στο καπέλλο σου βάλε το γρήγορα, μα στην τσέπη σου να το βάζεις δυο πιο άργα μπροστά.

—"Έκανες καρμιά δυσάρεστη συνάντηση στο δρόμο σου; —"Όχι, έξοχότατε.

—"Άπειαντίας, τον διέκοψε ο βαρόνος Βοματέργκ, έπειθαίνοντας στη συζήτηση. 'Ο άστειός αυτός έφτασε εδώ συνοδευόμενος από μια χαριτωμένη κοπέλλα, που καθώς φαινόταν από την προφορά της, ήταν Φλαμανδή. "Έλλάγε αδιάκαπα η φτωχή, μα ο ίπποκόμος σας, παρ' όλα τα δάκρυά της, την έδιωξε κακήν κακώς.

—"Ω! Μαρτέν! Μαρτέν! Έκανε ο Γαβριήλ έπιτημητιά. Πάλι τα ίδια άρχισαμε;

'Ο 'Αρνό ντε Τιλ, ο οποίος γελούσε ως τότε θραυτάτα, ακούγοντας την παρατήρηση του Γαβριήλ, θιμήθηκε το ρόλο του κι' έσκυψε, κάνοντας το ντροπισμαμένο, το κεφάλι του.

—"Αφήστε με έμένα, είπε. Γιατί, καθώς βλέπω, σας άτασχαλό με τις τρέλλες μου, σε στιγμές τόσο κρίσιμες.

—"Άληθεια, είπε ο βαρόνος άπειθυνόμενος στο Γαβριήλ. Μου φαίνεται, ότι σε μισή ώρα πρέπει να ξεκινήσουμε. "Έτσι θα φτάσουμε στο Σαιν Κεντέν κατά τις τρεις. Σε μια ώρα δηλαδή που η επαγρύπνηση των σκοπών του έχθρου θα έχη λιγότερεια. Τι λέτε, κύριε ίπποκόμη;

—"Είμαι άμφορος, άπάντησε ο Γαβριήλ. Ναι, στις τρεις πρέπει να φτάσουμε μπροστά στο Σαιν Κεντέν. "Αν, έννοείται, κατορθώσουμε να φτάσουμε...

—"Ω! Θα φτάσουμε, έξοχότατε! είπε ο φρετο-Μαρτέν Γκέρ. "Επιτρέψατέ μου να σας το βεβαιώσω! Θα σας οδηγήσω εγώ στα αίγια, γιατί, περνώντας απ' το στρατόπεδο των Βαυλωνών, μελέτηρα καλά όλα τα κατατόπια...

'Ο Γαβριήλ τον άκουγε κατάκληρτος. Πρώτη φορά έβλεπε πως ο ίπποκόμος του του φαινόταν τόσο έξυπνος. Τον κίτταξε στα μάτια κι' είδε τότε ξαφνιασμένος πως δεν είχε τη γλυκύτητα των ματιών του Μαρτέν Γκέρ. Τα μάτια του ανθρώπου που είχε μπροστά του ήταν σκληρά και πονηρά.

Μια άποψία πέρασε έξαφνα απ' το μυαλό του. —"Μά όχι! όχι! φθόνησε. Δεν είναι δυνατόν!... Πώς μπορεί ο Μαρτέν Γκέρ να μην είναι δ... Μαρτέν Γκέρ;...

(Ακολουθεί)

ΕΚΚΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

(Του ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΟ)

(Και η γυνή καλή τω είδε σφόδρα). ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΚΕΦ. ΙΑ'.

Δές την πώς περπατεί! στα στενά τα στρατιά, μέσ' σε τριανταφυλλίες και σε χόρτ' άνηθομένα και σε στάχνα που άνθει παπαρούνα, φωτιά. 'Από δρόμους λαζούς, μονοπάτια χαμένα κι' από δάση, λειβάδια, λαγγάδια, βουνά, ω! για δές την παιδούλα γοργή πώς περνά!

Λυγερή και ψηλή, περπατώντας γοργά με καλάθι γεμάτο λουλούδια μωσχάτα στο κεφάλι, σκορπίζει ζωή και χαρά σά σηκώνει στην κόψη τα μπράτσα τ' άφρατά λές, μακριά πως θορρείς άμφορέα λαμπορό μ' αλαβάστρινα χέρια σ' άρχαίο ναό.

Σάν παιδάκι γελά τραγουδώντας σιγά! να την! τώρα στη λίμνη Ξυπόλυτη μαιώνει. Πεταλούδες απ' άνθος σ' άνθρο κυνηγά, την ποδιά της σηκώνει, το ρέμμα διαβαίνει. Ποδαράκια λευκά, στρομφουλά, τρονεντά, τά πουλιά τις φτερογες θ' άλλάζης μ' αυτά.

Στο χωριό κι' όταν σούρουτο στήνον χορό, (είν' η ώρα που πάει στο μαντζι το κοπάδι κάθε άνθρακι κουνώντας κοιδοίνοι άργυρό) δεν βάζει στολίδια, κι' ούτ' άλλο σημάδι μόν' ένα άνθος φορεί, μα όπου πάει και σταθεί όλοι λέν πως φορεί τ' όμορφότερο άνθι.

Γι' αυτήν της Εύβοιας ο Πασάς πώχει στη ράχι χρόνια θε νάνινα τα πλούτη του και τ' άπειρό του βιό, τά τριπάτα καράβια του, τά βροντερά κανόνια, τις σέλλες των άλόγων του που λάμπουν στο χρυσό, τά μεταξιά σαρίκια του, τά κικκιννοβαμμένα, τά ρούχα του τά πιο καλά, τά διαμαντοφασμένα.

Θάδινε τα πιστόλια του και τ' άρματα τα χίλια που τριφτήκε τ' άσημη τους στο χέρι του τ' άδου κι' είν' τα κοντάκια τους θαιμιά τά μαύρα καρνοφύλλα, τό λυγρό του δαμασκι και, δδρω πιο βαρύ, κεινο το δέρμα του θερού που άπάνω του κρεμάζει τη θήκη, όπου μογγόλικες σάτες μέσα βάζει.

Τη σέλλα του θα χάριζε και τά πλατεία ξεγγιά του και τά φλουριά, με τον πιστό που τά κλειδιά βροστά και τις τρακόσιες σιλάδες του, πώχει στ' άρχοντιά του και τά σκυλιά που κόκκινο λουρί τά συγκατα. Τους 'Αρβανίτες τούς τρανούς και τούς ήλιοκαμμένους με τά μακριά ντουφέκια τους όλους άρματομένους.

Μαζύ με τό Ραββίνο τους και τούς 'Εβραίους όλους και τη Φραγκιά, τό κάσκι του τό τριανταφυλλιά και τό ψηφιδωτό λουτρό με μολυβένιους θόλους. Τό κάστρο με τούς πύργους του και τ' άμορφο γιολλά, τό έξοχικό παλάτι του, που μέσα σε γαλήνης καθρέφτη, κμαρώνεται στον κόλλο της Κυρήνης.

"Όλα! κι' αυτό το κάταστρο και χρυσογάλανο άτι, που στα μαμαροστήθα του κυλούν, άσημη, άφροί και ζει με τον άφέντη του μαζύ μέσ' στο παλάτι. Την 'Ισπανίδα, στο χορό που μταινε λυγερή τό κεντητό σηκώνοντας φουστάνι με τό χέρι, την κόρη που του χάρισεν ο μπής απ' τ' 'Αλγέρι.

Μ' άδικα ο Πασάς ιδρώνει: "Ένας Κλέφτης μαρομάτης, την περιήρανη τη φτώχεια πώχει πάντα συντροφιά, τίποτε δεν έχει δώσει, μα της πήρε την καρδιά της: "Έχει ο Κλέφτης βιό του μόνο το νεράκι απ' τη βρύση, τον άγέρα, τό ντουφέκι, που ο καπνός τώχει μαυρίσει, τό βουνό, τη λευτεριά...

'Από τ' «Ανατολίτικα». Μετάφρασις Κ. ΑΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ—ΞΕΝΑΚΗ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Ο πατέρας του Βιργιλίου ήταν Ξενοδόχος, του Κολόμβου μεταπράτης μαλλιών, του Σαίξπηρ χασάπης, του Λουθήρου σιδηρουργός, του Κρόμβελ ζυθοποιός, του Σέξτους του έμπειροκού χοιροβοσκός, του Λιναίου φτωχός πατάς σ' ένα χωριό, του Ρουσσώ ώρολογοποιός και του Σουλτάνου Μουράτ Ξενοδόχος.

